

Solia cerească.

În noaptea când s'a născut Mântuitorul lumii, cea dintâi solie de bucurie a venit din cer. Corul îngerilor cânta un imn de slavă ce s'a păstrat de atunci în serviciile noastre divine. După textul reprodus de sfântul evanghelist Luca, imnul suna astfel: „Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu, pe pământ pace, între oameni bunăvoire”. (Luca 2 v. 14). Este programul ceresc pentru a cărui înfăptuire s'a întrupat Fiul lui Dumnezeu.

~~Trei lucruri sunt necesare pentru ca viața noastră să-și aibă farmecul: Preamărirea lui Dumnezeu, pacea în lume și bunăvoința între oameni. Când lipsește una din aceste trei condițiuni, se năruie și celelalte două, pentru că Dumnezeu a întocmit așa fel orânduiala din lume, încât fără cunoașterea și cinstirea Lui, sufletul omenesc nu poate găsi pacea. Ea să-lăsluește în noi numai atunci, când inima noastră iubitoare se apleacă cu încredere pe sânul Tatălui ceresc. Nimic nu asigură mai bine pacea lumii, ca ochii așintii spre acelaș cer, de unde acelaș soare scaldă în lumină și încălzește cu mulțimea-i de raze pre toți. Iar pacea sufletului, această anticipație a fericirii veșnice, numai rugăciunea o poate conserva neturburată în plăpândul nostru piept.~~

De câteori ochii se desprind de cer și privirea lor se apleacă avidă spre pământ, oamenii se turbură și pacea ca o pasere speriată zboară de pe pământ. Cine vrea să zăgăzuiască ura și să apere pacea, să ne ajute a înmulți numărul bisericilor și a spori rugăciunea.

Fără cinstirea lui Dumnezeu nu poate fi nici bunăvoire între oameni, fiindcă raportul omului față de aproapele nu e decât o prelungire a raportului său față de Dumnezeu, despre ce foarte potrivit spune sf. apostol Ioan: „Dacă zice cineva: iubesc pe Dumnezeu, iar pe fratele său îl urește: mincinos este! Pentru că cel ce nu iubește pe fratele său, pe care l-a văzut, pe Dumnezeu, pe care nu l-a văzut, nu poate să-L iubească”. (I. Ioan 4 v. 20). Bunăvoința între oameni izvorește din iertare, iar aceasta din mila ce trebuie s'o avem nu numai față de alții, ci chiar și față de noi, cari cu toții suntem supuși acelorași slăbiciuni. Ce fel de bunăvoință poate avea o inimă, care nu ști ierta? Preamărirea lui Dumnezeu și contactul nostru des cu El naște în noi, prin comparație, conștiința micimii și a nimicniciei

noastre. Ceeace ne face asemenea Lui e tocmai puterea de a ierta, singura ce ne ridică spre culmile desăvârșirii morale.

De aproape două mii de ani solia cerească coboară lin din cer, mereu cântată de glasuri îngerești, în fiecare noapte a Nașterii Domnului, peste pământ. Cerul așteaptă tot de atâteaori ecoul pământului, ce întârzie. Câți mai desprind minunatul înțeles din textul acestui imn ceresc și câți se mai emoționează la auzul lui? Măcar el se adresează fiecăruia din noi, întrebându-ne oarecum: Tu cum preamărești pe Creatorul și cu ce contribui la pacea și bunăvoirea între oameni?

Aș dori ca în sufletul viitorilor mei fii sufletești imnul de slavă cântat de îngeri să devină un izvor nesecat de bucurie duhovnicească. Fiecare să prăznuiască Nașterea Domnului cu hotărârea în suflet: de a preamări pe Dumnezeu și a contribui la instăpânirea păcii și a bunăvoirii între oameni.

Trimit această solie cerească înaintea sosirii mele între iubii mei fii sufletești.

Cu arhierească binecuvântare.

Oradea în 18 Decembrie 1935.

† ANDREI

ales Episcop al Aradului.

Impărăția lui Hristos.

Lumea a mers în declin, coborând pe povârniș în jos, până s'a văzut că zace în întunecul prăpastiei. Atunci a simțit că în adâncime viața este plină de otravă. Și omenimea a început să caute cerul, dar era departe și se zărea ca un punct alb, în spațiu. Iar povârnișurile cari fuseseră la coborâri atât de ușoare și practicabile, la urcare se dovediseră priporoase și pline de nenumărate obstacole.

Era prea târziu, lumea se adâncise prea adânc în noianul păcatelor. Acum se străduia să iasă, dar nu găsea cărare de urcuș, n'avea aripi de sburot, nu găsea o călăuză care să-i întindă mâna de ajutor. Totul era întuneric și descurajare.

Sub povara acestor grele lanțuri sufletești, omenimea se zbătea și striga: ajutor, îndurare Mesia... Mesia.

Atunci o rază de lumină apare pe firamentul cerului. Din sânul sf. Treimi se coboară, gloria și mântuirea lumii. Plinirea vremii sosise, Pruncul s'a născut în staulul din Vifleem. Și lumea exasperată de bucurie împreună cu îngerii umplu văzduhul de cântecul ceresc: „Mărire lui Dumnezeu întru cei sus, și pe pământ pace și între oameni bunăvoire“.

Mântuirea sosi. Hristos se cobora pe pământ, întemeind aici împărăția sa.

mânt, întemeind aici împărăția sa.

Lumina în întunec se ridică. Și după Ea, vin cerul și pământul, pentru a l aduce omagiul și slava lor. Ce pilde s'guduitoare ni apar odată, cu sosirea lui Hristos printre noi... Născându-se într'o peșteră săracă cu animale blânde, țâșnesc năvalnic înaintea noastră: umilința și mizeria, scuticele în care a binevoit Dumnezeu-Om să se înfășoare. Pentru tot neamul, pentru orice clasă socială acest eveniment este un izvor dădător de viață: Săracul se întemează și prinde curaj, sub greutatea atâtor lipsuri și suferințe, iar bogatul își aruncă mândria și averea pentru a și înfige cât mai adânc în sufletul său umilința și țârla.

Aceste nu-s timpuri uitate. Exemplele bat la poarta inimii noastre mereu și ne fac să ne tot punem încurajatoarea întrebare: Sântem noi creaturile de pe pământ mai privilegiate de cât Mântuitorul? Foamea, setea, oboseala, mizeria vieții nu sânt pentru noi ca și pentru El? Toți mergem către acelaș scop. Iată un exemplu de coborâre și de ridicare divină!

Ori cum însă: sânt asemănătoare vremurile d'atunci cu aceste d'acum. Muntea și inima lumii rătăcesc prin negura păcatelor și în zadar e lupta de a le ține legate. Strigătul dureros al Sf. Ioan Botezătorul ne cutremură și ne chiamă

la realitate și azi: „Iar în mijlocul vostru stă acela, pe care voi nu-l știți”.

Valuri, valuri, lumea se scurge, iar Biserica an de an, veac de veac strigă: *Hristos se naște, măriți-l; Hristos din ceruri, întâmpinați-L*. Lumea însă își urmează cursul mai departe. N'aude, căci este apucată de furia mândriei. Frunza care-și la sborul de vânt e mai țepând în mijlocul furtunii, decât aceste suflete în vârtejul ispitelor.

Ce păcătoși sântem noi Doamne!... De jur împrejurul nostru, nu zărim de cât podoabele tale care sânt ale noastre; nu zărim de cât izvoarele umilinții tale, care ar putea să ne înecă sufletele noastre... și noi rămânem seci... de mândrie... ca o stâncă stearpă și fără de viață..

..Mai ai milă, Doamne, cum ai avut: de cei ce te-au judecat și omorât, de tâlhar și de noi. Lumina ta, luminează-o tuturor, cel puțin pentru bunătatea celorce mai au a cânta către tine cu credință:

Nașterea Ta Hristoase Dumnezeu nostru răsărit-a lumii Lumina cunoștinței, că intru dânsa cel ce serviau stelelor, dela stea s'au învățat să se închine Ție, soarelui dreptății și să Te cunoască pre Tine Răsăritul cel de sus, Doamne mărire Ție.

Maica Mântuitorului.

Numai oamenii cari se preocupă necontenit de înțelegerea și gustarea frumosului, pot să-și închipue ce splendidă a trebuit să fie înfășurarea pământului și a cerului în noaptea în care s'a născut *Domnul nostru Iisus Hristos în orașelul Vifleem*.

Steaua strălucită, care s'a arătat atunci a micșorat deabinele vraja lunii și a stelelor, atât de feremecătoare pe cerul orientului, coplesind totul cu lumina ei. Cântecile ingerilor aduceau fărâme pe pământ din mărirea raiului.

A trebuit să se întâmple ceva deosebit de frumos în noaptea sfântă, fiindcă altcum lumea înglodată și atunci ca și acum în grijile lumestii, nu s'ar fi mișcat, nu s'ar fi turburat și nu s'ar fi minunat dela un capăt la celălalt al pământului. A trebuit să se întâmple aievea semnele minunate, pe cari le vestiau cărțile sfinte în legătură cu nașterea lui Mesia, de au pornit la drum magii spre Vifleem din miezul răsăritului. Dar dacă toată lumea se întreba

ce s'o fi întâmplat la Vifleem, o singură ființă avea credința sigură, că fiul ei din ieslea săracă este Mântuitorul lumii, de aceea era atât de liniștită și profund bucuroasă, Maria a rămas pentru toate timpurile prima mărturie încredințată, că a venit în lume Mesia. Ea singură nu s'a îndoit nici pe o clipă, că închinarea păstorilor și darurile magilor, au găsit pe adevăratul fiu al lui Dumnezeu. Dacă fecioara precurată, crescută în biserică cu sufletul plin de frica și iubirea lui Dumnezeu, nu avea siguranța desăvârșită, că fiul ei este Mântuitorul lumii, ar fi depărtat lumea dela peșteră cu cuvinte blânde și pline de credință. Lumea care s'a îndoit atunci și lumea care se îndoieste azi, are o pledecă de nebiruit în mărturia sfântă a mamei, care a recunoscut din primele clipe, cine este fiul ei. Că în ce măsură nelimitată a mărturisit lumii *Maica Sfântă, că fiul ei este Hristos* cel prezis de profeți, se vede din faptul *fugii ei în Egipt*. O mamă care nu-și cunoștea fiul, nu putea să ieie asupra ei miile de primejdii, cari erau legate de drumul greu și lung, până în Egipt. Maica sfântă în loc să se fi speriat de greutățile cari o așteptau a urmat porunca *Tatălui ceresc* și a plecat cu pruncul din fața dușmanilor, știind că-l salvează nu numai pentru inima ei de mamă, ci mai ales pe seama lumii, care ofta atât de greu după mântuire. *Iubirea de mamă* și tăria credinței nu s'au mai văzut atât de puternice ca la *Maica Sfântă*. Cel necredincios nu au decât să mediteze asupra faptelor Maicei Sfinte din peșteră și de pe drumul Egiptului ca să se întoarcă și să găsească toate mărturiile adevărului de cari se îndoiesc în admirabilele manifestări ale Mariei, care nu poate fi altcineva decât *Maica lui Iisus Hristos*. Sigur că toate mamele își iubesc copiii lor, dar în iubirea lor se mai găsesc și clipe de întunecare și de slăbire, *pe când iubirea Mariei față de fiul ei Hristos a rămas la aceiași înălțime curată dela iesle până la Cruce*.

Această iubire ne mai văzută pe pământ, trebuie să ne facă și pe noi să prăznuim cu tot sufletul nostru ziua Nașterii lui Hristos și să ne umple de aceiași bucurie, care s'a sălăsluit pururea în inima Mariei, când l-a înfășurat pe Mântuitorul și l-a așezat în iesle, care a devenit tronul unei împărății vecinice.

Azi e ziua când trebuie să ne învățăm dela Maria, maica lui Hristos, ce este bogăția și fericirea pe pământ. Lumea este de părerea că starea ei de azi, când știința este în floare și bogăția este leacul tămăduitor al tuturor boalelor din lume, nu are ce aștepta

dela Mântuitorul născut în peștera săracă dela Vifleem și dela maica lui sfântă, care l-a culcat în ieslea și mai săracă.

Un scriitor și un cugetător așa mare ca englezul Oscar Wilde spune că: „*bogăția este o mai mare tragedie pentru om, decât sărăcia*“. Și cu drept cuvânt, fiindcă rangurile, averile, mâncările, beuturile, pompa și hainele frumoase, vor fi plăcute trupului nostru, dar sufletului nu-i priesc de loc. Sufletului oricâte haine am purta, îi este cumplit de frig până nu cunoaște iubirea. Sufletului nostru oricât de strălucit ne-am ospăta îi este foame și sete până când nu simte iubire față de Dumnezeu și față de oameni.

Sufletul nostru este torturat oricât ne-ar proslăvi lumea, dacă nu poate să-și reverse bunătatea în fapte bune. Poate nici când nu a fost lumea mai avizată la ieslea dela Vifleem, cum este avizată în zilele noastre. Plăcerile adevărate nu sunt ale trupului, ci ale sufletului și chiar acest suflet să simte așa de bine lângă ieslea dela Vifleem, unde poate primi dela Mântuitorul și dela Maica lui Sfântă haine și nutremânt. Atmosfera din lume este trecătoare și schimbăcioasă, pe când atmosfera din jurul ieslei este veșnică și neschimbată.

Valuri de bucurie, valuri de mulțumire și iubire caldă pornesc dela iesle și precum curentul cald al mărilor potolește frigul groaznic, așa și iubirea mare a pruncului din Vifleem învinge răceala vieții.

La întrebarea marelui Napoleon, că de ce este așa de rea educația în Franța, o distinsă femeie i-a răspuns: „Sire, cauza este lipsa mamelor“. Poate multe cursuri ale lumii de azi tot așa se explică ca și pe vremea marelui împărat. Dar școala cea mai bună a mamelor se face prin urmarea Maicei Domnului, care la Vifleem a arătat mai ales femeilor credința, care nu cade niciodată, iubirea care nu se stinge în veci și dreapta măsură între plăcerile lumești și cele Dumnezeiești. Mântuirea a pornit dela Vifleem și cine vrea să se mântuiască tot acolo trebuie să se ducă cu sufletul, mai ales de preamăritul praznic al Nașterii Domnului nostru Iisus Hristos.

Elena Dr. Cioroianu
protopopeasă.

Renașterea României.

De o vreme încoace se vorbește și se scrie din ce în ce tot mai mult de o renaștere națională și religioasă a țării. Semn bun este acesta, căci renașterea este un principiu fundamental al lumii și al vieții.

Renașterea este o lege a naturii și o dogmă a religiei.

În natura vie toate lucrurile se transformă, se înnoiesc și renasc. După frigul și înghețul iernii urmează renașterea primăverii. Sub razele binecuvântate ale soarelui biruitor și binefăcător, firea se desmorțește, viața învie și deslățune o formidabilă energie de creație și de creștere. Regnul animal și vegetal deopotrivă simte acum un prisos de putere ce se dorește folosită spre binele, frumusețea și prosperarea pământului.

În religie adevărul renașterii este și mai luminos. Creștinismul este renașterea omenirii. Creațiunea nouă a omului este justificarea lui (a creștinismului) atât din punct de vedere istoric-mesianic, cât și din punct de vedere moral și logic. Fără dogma nașterii din nou, creștinismul nu ar mai fi religie. Ar fi doar o simplă filosofie, cu o școală care are un șef, cu mai mulți sau mai puțini ucenici.

Esența doctrinară a creștinismului o cuprinde dogma regenerării spirituale a omenirii. Renașterea, purificarea și perfecționarea omului, cu toate puterile lui sufletești și fizice, formează obiectivul de luptă al Bisericii.

Prin nașterea naturală, omul este un animal ca toate animalele. Mai mult chiar. Prin firea sa, omul este o făptură coruptă, căzută din grația fericirii originare. Prin nașterea spirituală devenim fii ai lui Dumnezeu. Biserica este mama noastră duhovnicească fiindcă Biserica ne naște din nou „în spirit“. Biserica regenerează omenirea și întinerește forțele ei sufletești, cu ajutorul adevărilor sacre și a harului divin. Sângele stricat prin păcat, se curăță prin sângele lui Hristos, cu care ne cuminecă Biserica.

Trebue să vă nașteți din nou, — ne spune învățătorul și Mântuitorul lumii și al oamenilor. Cine n'a înțeles acest adevăr, n'a înțeles și n'a împlinit mai nimic din Scripturile religiei creștine. Continua îmbunătățire personală prin credință și pocăință, și împărtășirea din harul Tainelor sfinte, este o lege evanghelică, — e dogma mântuirii creștine.

Acest profund adevăr, pătrunde astăzi în tot mai multe conștiințe. Intreaga atmosferă de gândire din țara noastră este străbătută și

mișcată de vibrațiile lui vestitoare de viață nouă. De pe toate coperișurile caselor se predică lumina în locul întunecului, sinceritatea în locul fățarniciei, adevărul în locul minciunii, munca creatoare în locul laudelor deșarte, dragostea în locul urii, cosmosul în locul haosului. Cu un cuvânt, în toate faptele oamenilor se cere prezența lui Dumnezeu. Legea și porunca Lui să fie în toate și să se arate în toate lucrurile. „Vie împărăția Ta, fie voia Ta precum în cer așa și pe pământ” — este o cerere care exorimă nu numai o rugăciune, ci un ideal care se dorește socializat în viața totalitară a națiunii.

Așa încât putem mărturisi în graiul biblic, că pentru România a sosit „plinirea vremii”, ca să între triumfător în faza renașterii religioase și morale, naționale și culturale. Ca prin creștinism să cunoască viața cea nouă, sfântă și nemuritoare.

Fericii acei luptători cari vor duce la izbândă acest ideal ce flutură pe buzele tuturor românilor creștini. Fericit acel popor care va gusta roadele lui și mai fericită țara care va cunoaște prin împlinirea lui mântuirea, fericirea și slava.

Ilarion V. Felea

Omenirea în fața Pruncului Sfânt

— Gânduri de Crăciun —

Precum plantele caută lumina și razele soarelui, tot astfel sufletul omenesc a căutat și caută Adevărul. Și, iarăși, precum cerbul se dorește de izvoarele apelor, așa și sufletul omenesc se dorește de izvorul vieții și al nemuririi. Omul de todeauna a căutat să se pună în legătură cu Dumnezeirea. Această tendință de înălțare spre divinitate, acest dor de unire cu divinitatea este un fenomen ca și un element propriu sufletului omenesc. „Religia este baza existenței omenești” — zice savantul german Schlegel (1772-1829). Haina în care este învesmântată această tendință a sufletului omenesc, felul de manifestare religioasă a diferitelor popoare sau grupări de oameni de pe suprafața globului variază, ea stând în strictă dependență de gradul de dezvoltare intelectuală și morală a grupării umane respective.

Cum, însă, ochiul minții omenești era orbit de întunecimea morală pricinuită de păcatul original, omul n'a putut vedea, în toată puritatea

sa, sublimitatea luminii dumnezeiești și nici n'a avut puțința intuiției proprii sale decadente. De aici pluritatea religiilor, mulțimea zeilor și a altarelor de jertfe sângeroase, de aici bizzeria tradițiilor și practicilor religioase ale diferitelor popoare. «Oricum însă, religia chiar de ar fi falsă — zice celebrul predicator dominican Lacordaire — este un element necesar existenței unui popor». — «Perpetuitatea zeilor în istorie ar ajunge pentru a proba că ei corespund unor trebuințe de neînlăturat ale spiritului. Dacă omenirea și-a schimbat uneori divinitățile niciodată însă nu s'a lipsit de ele. Mai înainte de a ridica palate regilor, oamenii au clădit locașuri zeilor. Trebuința de religione înfățișează acelaș caracter de fixitate ca și celelalte aspirațiuni fundamentale ale naturii noastre» (Gustave le Bon).

Religiile primitive, lipsite de puterea revelației divine, n'au putut îndestuli setea de adevăr și fericire a sufletului omenesc. Dumnezeu trebuia căutat nu în Pantheonul idolilor și nici în fumul jertfelor, ci în sufletul omului și în sferele înalte ale cerului unde tronează din veac și până 'n veac. Numai că ochiul minții întunecat nu putea face această introspecțiune și nici nu-l putea privi la o înălțime așa de amestitoare. Și, atunci, — «la plinirea vremii» — Majestatea divină se descoperă oamenilor sub înfățișarea unui umil Prunc, culcat în ieslea dobitoacelor din peștera Betleemului. Corurile divine vestesc omenirii începerea unei ere noi, de pace și iubire, vestesc reluarea legăturilor firești dintre făptură și Făcător, vestesc aurora Soarelui dreptății care va umbri mulțimea zeităților umane și va lumina mintea oamenilor, ca să vadă calea care duce la fericirea și viața vecinică.

Evanghelia lui Iisus dărâmă idolii, strică altarele zeilor, desființează jertfele sângeroase și umbrește religiile primitive, punând bazele unei noi religii care a revoluționat omenirea și a schimbat fața lumii întregi.

Comparați religia creștină cu Iudaismul, Brahmanismul, Hinduismul, Budismul și cu celelalte religii primitive din India, China, Japonia, Australia etc., și veți vedea numaidecât superioritatea celei dintâi. Puneți alături Evanghelia lui Iisus de Talmudul jidovesc, de Coranul mahomedan, de R'g-Veda Perșilor și de alte cărți ale religiilor primitive și veți vedea superioritatea, sublimitatea și dumnezeirea celei dintâi, precum și inferioritatea și insuficiența celorlalte.

Sfânta Scriptură și 'n deosebi Evanghelia lui Iisus în locul răzbunării și exclusivismului judaic predicate de Talmud, predică iubirea și

iertarea, pacea și bunăînțelegerea între oameni; — în locul politeismului, al castelului, al diferenței dintre oameni, și în locul unei Nirvane și al unei fericiri materiale viitoare, — predică existența unui singur Tată al întregului neam omenesc, predică frățietatea între oameni, dreptatea și viața vecinică spirituală.

Și ca doctrină și ca morală Sfânta Scriptură transcende toate Scripturile religiilor primitive și pe a celei iudaice. Invățăturile, ideologia ca și morala evanghelică sunt de origine divină, valabile pentru toți oamenii și pentru toate timpurile, sunt: perfecte, imutabile, universale și eterne.

Acelaș raport îl aflăm între Sfânta Scriptură și între toate produsele minții omenești, privind știința, arta și filozofia. Știința omenească, ca produs al minții omenești mărginite, se caracterizează prin relativismul și imperfecțiunea sa, prin subiectivismul și inconsecvența sa. Știința se situează pe linia evoluției ascendente, nizuindu-se a turna în forme concrete definitive adevăruri accesibile minții. Totuși știința ca și motorul său, mintea, au un hotar până unde pot să-și întindă sfera cercetărilor.

Și filozofia ca sinteză a rezultatelor științelor mărginite are aceleași trăsături de relativism, imperfecțiune și insuficiență. Are un hotar. Dincolo de acest hotar al experimentării senzuale nici știința și nici filozofia nu ne mai pot conduce. În lumea nemărginirii, a infinitului, a perfecțiunii absolute, a Dumnezeirii, ne conduce numai credința, izvorâtă din paginile Sfintei Scripturi. Insuși Voltaire confirmă cele de mai sus când zice: „Ceeace se poate da ca absolut sigur este, că Dumnezeu e infinit, iar mintea omenească este foarte mărginită”.

Oridecâteori această minte a căutat Adevărul în lumea aceasta nu l-a aflat, și oridecâteori a încercat să pătrundă în imperiul nemărginirii, infinitului, a rătăcit. Toate tratatele cari se pretind științifice, fie ele de Geografie, Drept, Cosmografie, fie de Istorie sau Filozofie, fie de artă muzicală sau plastică, numai în măsura în care erau străbătute de conștiința mărginirii minții omenești au putut da rezultaie multumitoare. «Adevărul nu este sub soare. El este dincolo, este în Dumnezeu, fără care omul nu cunoaște nimic: nici pământul, nici Cerul, nici prezentul nici viitorul, nici chiar inima sa. Și cu cât el învață fără Dumnezeu și în afară de El, cu atât își mărește odată cu cercul cercetărilor, și pe acela al îndoielilor și al nemulțumirilor» — scrie Lacordaire.

Înțelepții lumii, fie ei chiar necredincioși (un anumit timp) au recunoscut totdeauna nimicnicia

operilor omenești față de măreția infinită a Dumnezeirii așa cum ea se desprinde din paginile Sfintei Scripturi. «O știință care nu urcă de-a dreptul la Dumnezeu, cum efectul urcă la cauza sa, nu este știință» — spune astronomul francez Leverrier, iar colegul său german, Nordmann, îl complectează zicând că „știința Cerului ne face să pipăim pe Dumnezeu». Și, oare, care este știința, cartea care ne urcă la Dumnezeu și ne dă posibilitatea să-L pipăim mai mult decât Sf. Scriptură??

Este adevărat că Istoria ne pune în față icoana trecutului, arta ne înobilează instinctele, filozofia ne agerește mintea, dar nici una din științele omenești nu dau mulțumirea sufletească, nu stimulează spiritul în zborul său într'aripat spre zările vecinicii și spre culmile ametoare ale vieții spirituale.

Toate științele și artele străbătute, însă, de percepțele evanghelice primesc o valoare infinit mai mare, decât atunci când ele se sprijină numai pe luminile minții, nesocotind razele înțelepciunii divine ce răsar strălucitor din cutele Sfintei Scripturi. «Dacă Evanghelia — zice filozoful Kant — n'ar fi lăsat să izvorască de pe paginile sale percepțele morale, cari să alcătuiască temelia neclătită a vieții omenirii întregi; apoi filozofia nu le-ar fi elaborat nici până azi în curățenia lor divină».

«Muzica, zice filozoful Conta, în special cea bisericească, răscolește totdeauna sentimentele și, ca după o furtună, sufletul liniștindu-se devine mai bun, mai îngăduitor, mai nobil». — Mândrul și îngânfatul filozof Renan, după multe oscilații și îndoieli recunoaște că «morală evanghelică rămâne totuși cea mai înaltă creațiune, ce-a izvorit cândva dintr'un creier omenesc». — Un altul tot atât de încrezător în strălucirea minții sale, pedagogul Rousseau, zice: «Până acum am crezut, că omul poate deveni virtuos fără religie; dar experiența m'a convins, că aceasta părere era o rătăcire».

Știința despărțită de religie, sau chiar îndujmănită cu Sf. Scriptură, este stearpă, dezastruoasă, imorală, semeață și egoistă. «Dezvoltarea intelectuală, despărțită de dezvoltarea morală și religioasă, devine mândrie, nesupunere, egoism și deci primejdie pentru societate», — accentuiază istoricul francez Guizot.

Ne închinăm adânc în fața izbânzilor strălucite recoltate de știința pozitivă și de tehnica modernă, dar nu putem lăsa neaccentuat adevărul că toate acestea se datoresc spiritului izvorit din Evanghelia lui Iisus, care a deschis lumii porțile desăvârșirii, spre deosebire de celelalte produse ale minții omenești, cari au arun-

cat o bună parte din neamul omenesc în întunec, în vrajbă, în sclăvie, în imoralitate, semănând pretutindeni moartea spirituală și trupească.

Spre a cunoaște contribuția Evangheliei la ridicarea vieții spirituale, morale și sociale a lumii și, prin analogie, superioritatea ei față de celelalte cărți omenești, n'avem decât să-i răsfoim paginile de două ori milenare, înmirezmate de mireazma Duhului, și ne vom convinge că fiecare literă a ei este un izvor nesecat de inspirație, de lumină, adevăr și viață.

Dacă până acum — luați de volbura grijilor și preocupărilor lumești și furați de nimicnicia vieții — n'am găsit cele câteva clipe să ne gândim și la «partea cea mai bună», la suflul, care nu pierie niciodată, sperăm că dangătul clopotelor și atmosfera curată a acestor zile de sărbătoare ne va aduce aminte că suntem adepții Aceluia care — din Cer pogorându-se — s'a născut în peștera din Betleem, pentru-ca prin învățăturile Evangheliei Sale să ne ridice sus, la înălțimile astrale, unde, înșiruindu-ne în ceata îngerilor, să cântăm cântarea de mântuire; «Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace între oameni buna voire».

Numai cel ce și pleacă genunchii în fața Pruncului din Peșteră va înțelege ce minunată virtute este smerenia și se va învrednici să guste din fericirea ce o îmbie atmosfera înaltă a Cerului coborît în paginile Evangheliei.

Preot G. Cotoșman

Bucuria și frica la Nașterea Domnului.

În Evanghelie — în viața lui Hristos toate încep și se sfârșesc cu bucurie. Cuvântul în sine «Evanghelie» în cel dintâiu și adânc înțeles nu înseamnă veste «bună» ci veste «fericită». «Iată vestesc vouă bucurie mare» (Lc. 2.₁₀) a zis îngerul către păstorii din Vifleem. Steaua din zori de dimineață, vestește soarele încă nevăzut; pe Hristos îl vestește Înaintemergătorul. «Și va fi ție bucurie și veselie și mulți de nașterea lui se vor bucura» (Lc. 1.₁₄) a zis îngerul către Zaharia. Și înainte de a se naște, cu bucurie a săltat pruncul în pântecele mamei sale (Lc. 1.₄₄) întocmai cum saltă steaua dimineții pe cer. Și soarele ce n'a răsărit încă — celalalt Prunc ce încă nu se născuse — prin gura mamei sale îi

răspunde: «Și s'a bucurat duhul meu de Dumnezeu Mântuitorul meu». (Lc. 1.₄₇).

Steaua dimineții pălește în lumina soarelui — bucuria mică în cea mare: «Aceluia se cade a crește, iar mie a mă micșora». (I. 3.₃₀) zice Ioan despre Domnul. Și Magii s'au bucurat «cu bucurie mare foarte» (Mt. 2.₁₀) când au zărit steaua de-asupra unde era Pruncul. Mai mare bucurie nu există pe pământ și când va fi, va fi atunci când El va veni a doua-oară — și aceasta de a doua bucurie isvorește din cea dintâiu.

Și în preseara Golgotei, aproape cu bucuria dela Vifleem zice Domnul: «Femeia când naște, întristare are, căci a sosit ceasul ei; iar dacă naște copilul, nu-și mai aduce aminte de scârbă, pentru bucuria că s'a născut om în lume.» (I. 16.₂₁) Dar chiar și umbra Golgotei dispăre în lumina bucuriei adevărate: »Bucuria Mea întru voi să rămână și bucuria voastră să se plinească » (I. 15.₁₁).

Aceasta bucurie ar simți-o un orb din naștere, care de-odată zărește lumina zilei; poate și noi am înțelege-o, dacă o vecinicie am sta în mormânt și de-odată am prinde viață. Noi însă dormim și de o mienouă sute de ani ochii ne sunt împânziți de solzii indiferenței și a lipsei de bucurie.

Când Zaharia a văzut îngerul, s'a spăimântat și l-a cuprins frica. La fel s'a spăimântat și Fecioara la vederea îngerului. Când s'a născut Înaintemergătorul «s'a făcut frică peste toți» (Lc. 1.₆₅) fiind încă numai stea pe cer, când însă a răsărit Soarele — mărirea lui Dumnezeu a strălucit înaintea păstorilor din Vifleem și ei «s'au înfricoșat cu frică mare». (Lc. 2.₉). Frică mai mare pe pământ va fi numai atunci, când El va veni din nou și aceasta de a doua frică isvorește din cea dintâiu.

«Și lumina întru întunec luminează» (I. 1.₅). Lumina este încunjurată de întunec, — iar bucuria, de frică. Aceasta frică poate am înțelege-o numai atunci, dacă o vecinicie am sta în mormânt și de-odată am auzi trimbița Arhanghelului. Noi însă dormim și de o mienouă sute de ani în surzenia noastră nu cunoaștem frica și bucuria.

Trimite Doamne frica Ta peste noi spre bucuria Ta, ca din nou să vedem și să auzim ceea ce au auzit și văzut în noaptea sfântă din Vifleem nu numai oamenii, ci și animalele și plantele și piatrile, încunjurate fiind cu strălucire de mărirea Ta: *„Iată vestesc vouă bucurie mare... Că s'a născut vouă, astăzi Mântuitor, Care este Hristos Domnul.”*

Diacon M. Măcinic

Nasterea Mântuitorului!

Bucuria prevestită de Ingerul Domnului Prea Curatei fecioare Maria. s'a împlinit azi, prin nașterea lui Iisus! Toate neamurile pământului cari se închină, crucii, prin cântări dulci de prea mărire, sărbătoresc venirea în lume a mult doritului Mântuitor. Zi de adevărată bucurie trebuie să fie astăzi pentru întreg neamul omenesc, căci este ziua salvării sale din ghiarele primejdilor ce-i asigurau pieirea. Când rătăcirea, desfrâul, ura, și necredința ajunseseră culmea, săpând omenirii moruântul eternelor suferințe, Ingerul Ceresc aduce îmbucurătoarea veste a nașterii Mântuitorului Hristos! Tristă și grea era soarta omenirii înainte de venirea Sa în lume. Veselă și ușoară este astăzi, după ce lumea a fost împărțită de mângâierea, bucuria, și fericirea ce-a revărsat o blândul Mântuitor din Nazaretul Galileii în suflete! Dar dacă astăzi sărbătorim acest mare praznic al păcii, și al reînvierii noastre, datorii suntem ca în această zi mai mult ca oricând, să ne impunem urmarea poruncilor și filda vieții lui! Și oare cum vom face aceasta? Indreptându-ne gândurile spre ieslea staulului unde s'a născut Domnul vieții noastre, învățându-ne a nu ne face robi podoabelor, luxului, și strălucirilor acestei vieți pământești. Indreptându-ne gândurile spre Mântuitorul care a viețuit în sărăcie, îmbrăcându-ne pe noi în haina Dumnezeirii Sale, întemeind împărăția păcii în sufletele noastre, nu prin *trufie* ci prin *duhul blândității*; învrednicindu-ne a cânta împreună cu cetele Ingerilor: „*Mărire întru cel de sus lui Dumnezeu, și pre pământ pace, între oameni bunăvoință!*” Preoți și credincioși deopotrivă sunt obligați a lupta pentru îndeplinirea idealului creștin, rugându-ne pentru pacea de sus și pentru mântuirea sufletelor noastre. Căci numai astfel vom consolida împărăția păcii în sufletele noastre. Cu lacrimi de bucurie să mulțumim Cerescului Părinte că ne-a învrednicit să prăznuim pomenirea bunurilor sfinte petrecute cu mil de ani înainte, fiind aceasta un semn al curățeniei sufletelor noastre, și a dorinței, ca pacea lui Dumnezeu să stăpânească lumea, sămanii să fie miluiți, iubirea de Hristos, Rege și Naștune să se sălășluiește în sufletele noastre. Pentru că numai îndeplinind acestea, vor putea să se usuce lacrimile suferințelor și a mizeriei de azi, iar noi vom putea cu adevărat vesti bucuria noastră prin

prea frumoasele și semnificativele cuvinte: „*Hristos se naște măriți-L, Hristos din ceruri întâmplați L, Hristos pe pământ înălțați-Vă!...!*”

Pr. Horia Vișoiu

Poveste creștinească.

Pe vârful unei coloane înalte dintr'un oraș oarecare era așezată statuia unui prinț fericit. El era acoperit peste tot cu cele mai fine foije de aur; în locul ochilor reflectau două safire rare, iar pe mânerul săbiei lui strălucea un mare rubin roșu.

Toți se încântau cu fericitul prinț.

În acel oraș întârziase cu cățoria o mică rândunică, a cărei tovarășe sburase în Egipt cu vre-o 6 săptămâni în urmă. Într'o zi ea s'a lăsat la picioarele fericitului prinț, bucurându-se că și-a găsit să doarmă pe un culcuș de aur. Dar deodată a început să cadă peste dânsa picătură cu picătură lacrimi din ochii fericitului prinț. Prințul i-a explicat rândunicei că mai înainte, pe când el era viu, nu știa ce e nenorocirea străină și toată viața și-a petrecut-o în distracții, iar acum e ridicat așa de sus, că din înălțimea coloanei pe care stă, vede toate nevoile și toată sărăcia orașului său, și inima sa de plumb suferă. Chiar în momentele acelea, pe când confia rândunicei suferința sa, el a văzut într'o mică stradă îndepărtată o căsuță mizerabilă la a cărei fereastră deschisă ședea cu lucrul în mână o femeie. Fața ei era obosită și galbenă, mânele și degetele îi erau asprite de muncă, și toate impuse de ac. Ea cosea cu aur un splendid model pe o rochie de bal a unei prințese. Pe un pat din colțul odăiței stă culcat copilul ei bolnav. El se frământă de oboseală și cerea portocale; dar mama sa n'avea nimic decât apă simplă.

Fericitul prinț a rugat pe rândunică să scoată cu ciocul rubinul de la sabia lui și să-l ducă sârmanei cusutorese.

Rândunica a început să ciripească prințului despre minunile, care o așteaptă pe țărmiile îndepărtatului Nil, unde amicele ei șoptesc cu florile de lotos. Ea se grăbea să plece, dar prințul a convins-o să rămână numai pentru o noapte, ca să-i îndeplinească însărcinarea.

Atunci rândunica a scos rubinul cel mare de la sabia prințului, și ținându-l în cioc, a sburat cu dânsul peste acoperișurile orașului. În căsuța cea săracă, copilul bolnav se chinuia de friguri în pâlșorul său, iar mama adormise cu lucrul în mână aplecându-și capul greu pe

mânele obosite. Rândunica sburând în cameră a pus rubinul pe masă alături de degetarul cusutoresei și apoi a înconjurat de vreo câteva ori în sbor patul bolnavului fluturându-și aripile peste fruntea lui. Copilului îndată i s'a făcut mai bine, și a avut un somn dulce. Iar rândunica s'a întors la fericitul prinț și i-a povestit totul.

A doua sară, rândunica pregălită din nou pentru lunga călătorie, a venit în sbor la fericitul prinț și l-a întrebat dacă nu-i dă vre-o însărcinare în Egipt.

Dar prințul a rugat-o să mai rămână încă. El a văzut la marginea orașului într-o săracă mansardă a unei locuințe pe un tânăr frumos, gânditor. Tânărul era aplecat pe biuroul său, grăbindu-se să termine o piesă pentru directorul teatrului. Dar mâinile lui erau înțepenite de frig și gata să cadă în nesimțire de foame. Fericitul prinț a rugat pe rândunică să-i smulgă unul din cei doi ochi făcuți din safire de mare preț și să ducă tânărului aceeași piatră, pentru că văzând-o să-și poată cumpăra mâncare și lemne și să-și termine piesa. A plâns rândunica când a auzit rugămintea prințului. Ei i-a fost milă să-i ciupească ochiul, dar în fine, s'a învoit și a dus bietului tânăr-poet prețiosul safir.

A doua zi rândunica a venit să-și ia rămas bun de la prinț, iar prințul a rugat-o să mai rămână încă. Rândunica i-a istorisit cum înclină ea spre Egipt, unde soarele cald luminează palmierii și unde alte rândunele își fac deja cuibul în temple. Ea a promis să nu uite pe prinț și în primăvara viitoare să-i aducă două pietre prea frumoase în locul celor două date. Dar prințul a rugat pe rândunică să ducă cel de al doilea ochiu al său micii vânzătoare de chibrituri. Acestea i se răsturnase marfa într-o rigolă cu apă și toate chibriturile s'au stricat. Ea plângea, stând cu capul descoperit, fără papuci și fără ciorapi. Știa ea, că tatăl său o va bate, când se întoarce acasă fără bani.

Rândunica s'a învoit să rămână încă o noapte, dar ei îi era groază să scoată prințul cel de al doilea ochiu. Cu toate acestea ea a ascultat și a adus copilei al doilea safir. După ce rândunica s'a înapoiat, prințul a rugat-o să sboare în Egipt; dar ea i-a spus că va rămânea totdeauna cu prințul orb. A doua zi a stat tot timpul pe umărul lui și i-a povestit despre minunile Egiptului; despre păsările roze, numite ibis, care stând în rânduri lungi în malul Nilului, pescuiesc peștele de aur cu ciocurile lor ascuțite; despre Stinx, care bătrân ca însași lumea, trăește în pustiu și știe

totul; despre neguțători, care merg încet după cămilele lor cu metaniile de chilbar în mână; despre marele șarpe verde care doarme pe lemn de palmier și pe care douăzeci de preoți îl hrănesc cu banane; despre pigmei care stând pe frunze late plutesc pe marele lac și se luptă cu fluturii.

Însă prințul a spus rândunicel, că toate aceste minuni, frapează mai puțin decât suferințele omenești: „Sboară împrejurul orașului meu, rândunică, și spune-mi apoi ce ai văzut acolo”.

Și rândunica a văzut cum bogății se veseleau în somptuoasele lor palate, în timp ce săracii ședeau la porțile lor. Ea a văzut fețele îngălbenite ale copiilor flămânzi și sub bolta podului ședeau doi copilași mici îmbrățișați, căutând să se încălzească unul pe altul. „Cât mi-e de foame!” se tânguiau ei.

— „Să nu îndrăzniți să stați aci!” a strigat la dânșii un om al poliției, și ei au plecat pe ploaie mai departe.

Despre toate a povestit rândunica prințului, și prințul a poruncit să smulgă de pe dânșul foaie cu foaie aurul cel fin, cu care era acoperit și să ducă acest aur săracilor. Și s'a făcut tot mai întunecat și mai fără culoare „fericitul prinț”; dar multe obrazuri copilărești s'au rumenit, și copiii săraci, jucându-se pe drum își istoriseau unul altuia că acum sunt sătui.

Au sosit înghețurile și sârmanei rândunici îi era din ce în ce mai frig, dar n'a părăsit pe prinț pe care îl iubea. Ea pe furis ciupea fărâmaturile la ușa brutarului și se silea să se încălzească băând din aripioare. Când însă ea a simțit că a sosit ceasul, pentru cea din urmă dată a sburat pe umărul lui și a început să-și ia rămas bun. Prințul s'a bucurat, că în fine ea va sbura în Egipt. Dar rândunica spunând prințului, că ea sboară în împărăția Morței l-a sărutat pe buze și a căzut moartă la picioarele lui. Și în minutul acesta chiar inima de plumb a prințului s'a sfărâmat în două. Îndată șeful orașului a hotărât să dea jos și să topească statuia fericitului prinț, lipsită de ochi și de rubin la sabie. Dar numai un lucru nu l-a putut topi: inima de plumb, cea zdrobită. Și au aruncat-o pe o grămadă de gunoi, unde era și rândunica cea moartă.

— Adă-mi din acest oraș tot ceea ce vei găsi mai de preț — a zis Domnul unuia din îngeri, și ingerul a adus inima de plumb și păsărica cea moartă.

— Alegerea ta a fost dreaptă, — a zis Dumnezeu: căci de acum înainte în grădinile

raului Meu totdeauna va ciripi această păsărică; iar fericitul prinț, îmi aduce laudă în strălucitoarele Mele locașuri“...

Domnul Iisus Hristos și Impărații lumii.

Alexandru cel mare Macedonul, cuceritor aproape al întregii Asii, Iuliu Cezar stăpân și dictator al Romei, Carol cel mare rege al Franței și împărat al Occidentului și eu, Napoleon, am izbutit să întemeem mari împărății. Dar pe ce se întemeiau toate acestea? Pe putere. Iisus Hristos singur a întemeiat împărăția Sa pe dragoste și până astăzi milioane sunt gata să moară pentru El. După 19 veacuri Iisus Hristos are și azi aceiași putere. El cere un lucru pe care filozoful îl caută zadarnic în sufletul aproapelui, părintele în copiii săi, bărbatul în soția lui și fratele la frate. Iisus cere *inima* omului. Și o cere întreagă. Iar omul se lipește cu tot sufletul de împărăția lui Hristos. Iubirea lui Iisus este mai presus de puterile omenești. Și aceasta îmi dovedește că Iisus Hristos este Dumnezeu.

O noapte de Crăciun.

Văzuți ați vreodată copii cerșind în nopțile geroase de Crăciun?

În zdrențe subțiri, împrejurul gâtului cu o cârpă veche, se împleticesc printre picioarele d-voastră, îndrugând la vorbe învățate pe de rost. Aă e frig și vă grăbiți să ajungeți cât mai repede acasă, acasă unde'î cald și micuții cerșetori vă necăjesc.... sărmanii copilași!

...Dar nu despre astfel de copii vreau să vă vorbesc, al meu e mic, nu cerșește încă, are abia 6 ani.

Insera. Copilul se trezi într'o pivniță umeză și rece. Sdreanța de pe el fiind subțire, tremura de frig și stând pe colțul lăzii pe care dormise. Dar îi era grozav de foame... și orele treceau....

Se apropia din când în când de mama sa bolnavă, uscată, care dormea pe un așternut de paie, o legătură pe care sta rezemat capul îi ținea loc de pernă. Ce soartă o aduse în acest loc? Se vede că abia venise cu băiatul ei din alt oraș și se îmbolnăvi.

Sărbătorile se apropiau și localarii părăsiră unul câte unul pivnița; numai într'un colț retras se mai lupta cu moartea o bătrână, fostă în vremea ei îngrijitoare de copii, chinuită acum

de durerile reumatismului. Bolnava gemea și blestema.

Copilului îi era frică să se apropie de dânsa.

Îi era foame și pipăind în întuneric, nu descoperi nici o coajă de pâine; se apropie de mama sa ca să o trezescă.

Îi era grozav de frică în întuneric. Copilul alinse fața mamei și se miră, că ea nu se mișca de loc și era rece ca peretele. Ce frig e aici, gândi el în timp ce mâinile sale erau pe umărul moartei.... Apoi suflă în degete ca să le încălzească și găsiindu-și în sfârșit căciulița pe pat, eși băjbâind prin întuneric... Ar fi eșit de mult de acolo, dar se temea de câinele cel mare, ce era pe scări și lătra toată ziua. Câinele nu mai era acum acolo și copilul se furișă în stradă.

Doamne! Ce oraș! Așa minune nu văzuse de când trăește. Cât de neagră era noaptea în satul lor! Strada lor n'avea decât un felinar! Căsuțele joase de lemn erau închise cu obloane și cum începea să inopteze nu mai era nimeni în stradă; toți se închid în casă și numai câinii urlă și latră toată noaptea. Acolo însă era așa de cald și i se dădea să mănânce....

Dar aci... Doamne! De-ar fi avut măcar o coajă de pâine să-și astâmpere foamea!

Ce mai sgomol, ce gălăgie! Uite ce mai de lumini și ce mai oameni... trăsuri, cai și ger! Din nările cailor încălziți eșiau aburi și înghețau în formă de clăbuci, potcoavele lor străbat omătul moale și lovesc pietrele. Și oamenii se împing așa de... Doamne! Cum ar mai mânca, dacă ar fi de undeva o bucășică de pâine!

De odată încep să-l usture degetele.

Altă stradă.

Cum strigă toți, aleargă, trec cu trăsurile... și lumină, ce de lumină!

Ce'î asta? Ce geam mare! Și dincolo de geam o casă și în casă un pom până la tavan: e un pom de Crăciun, cu o mulțime de hârtiușă de aur și mere! Pe pom văzu păpuși și cășori. În casă aleargă copii gătiți.... și râd, se joacă, beau și mănâncă. Uite-o fetiță se joacă cu un băiat, ce fetiță frumoasă!

Uite și muzica, o auzi chiar prin geam. Bietul băiat vede toate astea, se miră și râde. Acum încep să-l usture degetele dela picioare, iar mâinile s'au roșit cu totul, degetele nu se mai îndoaie și-l dor când le mișcă. Copilul începe să plângă cu lacrimi și fuge înainte. Printr'un alt geam vede iarăși o cameră împodobită cu pom de Crăciun, pe masă se află

tot felul de prăjituri, prăjituri de migdale, prăjituri roșii, galbene; patru cucoane bogate stau înăuntru și dau la toți cari intră prăjituri, și ușa tot mereu se deschide; o mulțime de domni vin din stradă. Copilul se apropie de ușă, o deschide și intră și el în casă. O! cum îl dojnesc și-l dau în brânci afară.

O cucoană se apropie de dânsul, îi dă un gologan și îi deschide ușa ce dă în stradă. Cât s'a speriat copilul! Gologanul se duce de-a rotocolul pe scară, căci pentru a-l reține nu e în stare să îndoaie degetele! Repede, repede fuge înainte unde, nici el singur nu știe. Și fuge, fuge și suflă în degete, unde, nici el nu știe spre o casă străină, intră în curte și se ascunde sub o grămadă de lemne.

Aci e întuneric, se gândește, pe aci nu te găsește nimeni. Se înghemuește, de frică abia respiră... de odată se simte așa de bine, așa de bine! Mănuțele și piciorușele nu-l mai dor, o căldură îi pătrunde în corp și îi e așa de cald, ca și cum ar șede lângă sobă. Trezire ușor și... începe să adoarmă... ce bine e să dormi aici... gândi copilașul... mă voi odihni puțin și apoi iarăș mă voi duce să văz pomul de Crăciun.

Micuțul vede în vis și râde... Mămițo, nu dorm. Ah, e așa de bine... să dormi aici! — Vino cu mine la pomul de Crăciun, băete, îi spuse o voce duioasă. Micului i se pare că mămița l'ar chema, dar nu — nu-i dânsa. Cineva se apleacă asupra lui și-l sărută în întuneric. Ce multă lumină! O, ce pom de Crăciun.

Totul străluce, totul fulgeră și jur împrejur numai păpuși. Dar nu, sunt băieți și fete în haine albe strălucitoare, zboară spre dânsul, îl sărută copilașit și el le povestește de păpușile din geam. Cine sunteți copii?... întrebă dânsul râzând și mângâindu-i.

— E pomul de Crăciun al lui Hristos, îi răspund copiii. În noaptea aceasta Hristos are un pom de Crăciun pentru copiii cari pe pământ n'au un asemenea pom. Și copilul aude că băieți și felițele acestea au fost și ei copii ca dânsul. Unii dintr'înșii au murit de frig, alții de foame, iar alții în bălăi; alții au murit din boli ușoare, nefiind îngrijiți. Și toți sunt aci, toți sunt acum îngeri, cu toții zboară în jurul lui Hristos, care le întinde mâinile, și îi binecuvintează pe dânsii și pe mamele lor... și mamele lor stau la o parte, își recunosc băieții și felițele lor, aleargă spre dânsii, îi sărută, le șterg lacrimile, și îi roagă să nu plângă că aici e așa de bine.

Dimineața, servitorii găsiră sub lemne cadavrul micului copil înghetă!

Cerc religios în Ignești.

Credincioșii parohiei Ignești de pe valea pitorească a Deznei, în 10 Noemvrie a. c. au trăit momente adevărate de reculegere sufletească, fiindcă au avut fericitul prilej a culege roade din via Domnului, săvârșindu-se sfințirea bisericii lor renovată. Sfințirea s'a săvârșit în cadrul cercului religios. Actul sfințirii s'a efectuat de vrednicul și neobositul protopop tractual P. C. Sa Ștefan R. Lungu asistând și P. C. Sa părintele Dr. Simeon Șiclovan, profesor la Academia teologică din Arad, precum preoții: Tămaș Ioan din Prăjești, subsemnatul și Popoviciu Gheorghe, preotul locului. Par'că Bunul D-zeu a revărsat îndurarea Sa spre noi fiindcă ziua de 10 Noemvrie a fost o zi de adevărată primăvară. La ora 9 fix sosește P. C. Sa părintele protopop cu fanfara din Buteni, care numai cinste și laudă poate face tractului nostru prin cântările duioase ce le execută. Se începe actul sfințirii cu încunjurarea bisericii, fastul căreia îl ridică fanfara și corul din Buteni sub conducerea lui Ruja Gavril. La Sf. Liturgie predică păr. prof. Dr. Simeon Șiclovan despre adevărata biserică alui Hrs., arătând cu dovezi din Sf. Scriptură și istoria națională că Biserica ortodoxă a fost întotdeauna leagănul credinței și culturii naționale, căreia i se poate atribui consolidarea noastră sufletească și națională.

Combate cu argumente puternice învinuirile aduse bisericii din partea dușmanilor ei că Biserica nu mai joacă rolul ei din trecut.

După Sf. Liturgie urmează procesiune la troița din marginea comunei. După sfințirea troiței s'a predicat despre însemnătatea crucii de subsemnatul arătându-se că crucea este învățătoare și îndrumătoare pe calea vieții pământești și o dulce mângăiere în ceasurile de durere, combatându-se cu argumente rătăcirile sectare.

A urmat vorbirea duioasă și plină de învățături creștinești a P. C. Sale păr. protopop Șt. Lungu. Cuvântările dela actul sfințirii s'au încheiat cu vorbirea păr. Popoviciu Gheorghe, preotul locului, care spune că se simte fericit că și-a împlinit și de asta dată chemarea sa.

D. a. la ora 3 s'a celebrat Vecernia în sobor, predică păr. Tămaș Ioan, care vorbește despre calea adevărată către mântuire.

Raportor

INFORMAȚIUNI

Tuturor cititorilor, colaboratorilor, abonaților, sprijinitorilor și bunilor creștini, le dorim: »SĂRBĂTORI FERICITE!«

Investirea P. S. Sale Episcopului nostru Andrei. *Sâmbătă în 21 Decembrie a. c. M. S. Regele Carol al II-lea, a săvârșit investirea P. S. Sale Episcopului nostru Andrei. Investirea, adică predarea Cârjei episcopiești din partea Suveranului, la mâinile P. S. Sale Andrei, s'a făcut în Sala Tronului, dela Palatul Regal, cu un fast impudor. De față erau I. I. P. P. S. S. Lor Patriarhul Miron, Mitropolitul Nicolae, d. primministru în fruntea guvernului, Casa Regală, Inspectorii armatei etc. etc. Tot atunci s'a făcut și investirea P. S. Sale Tit pentru episcopia Hotinului. Amănunte vom da în numărul viitor al revistei noastre.*

Sărbătorirea P. S. Sale Episcopului R. Ciorogariu. În săptămânile trecute P. S. Sa Veteranul Episcop R. Ciorogariu, a împlinit frumoasa etate de 83 ani. Cu aceasta ocazie înaltul Prelat și martir național a fost cercetat de fruntașii vieții publice și conducătorii diferitelor instituții din Oradea. Toți s'au grăbit să aducă P. S. Sale tributul lor de admirație și recunoștință. Consiliul eparhial din Oradea, a adus omagii P. S. Lor Stăpân prin I. P. C. părinte consilier Zaharie Moga. Cu aceasta ocazie părintele Episcop Ciorogariu a fost cercetat la reședința din Oradea și de I. P. S. Sa Mitropolitul nostru Nicolae. — Cu prilejul sărbătoririi P. S. Sale Episcopului Ciorogariu la vârsta de 83 ani preoșimea și credincioșii din eparhia Aradului doresc P. S. Sale viața lungă plină de sănătate și mulțumire sufletească.

M. S. Regele despre nevoile Armatei. Răspunsurile M. S. Regelui la adresele Camerei și Senatului, concretizează doleanțele țării întregi.

Suveranul a găsit cuvinte nimerite spre a arăta care sunt îndatoririle guvernului, ale parlamentului, și ale tuturor acelor care vor să aibă o răspundere politică, față de nevoile țării în toate domeniile. Și, desigur, va trebui să se cugete serios asupra cuvintelor regale și să se tragă toate concluziunile folositoare țării.

Chestiunea, care trebuie însă relevată și asupra căreia a insistat și M. Sa, e aceea a înzestrării armatei noastre.

În răspunsul dat comisiei Camerei, Suveranul a spus:

„Dacă multe nevoi, chiar de au interes de căpetenie, pot fi amânate, acelea cari sunt în legătură directă cu nevoile apărării naționale cer o urgență care ne e impusă de situațiunea lumii. Nici un sacrificiu nu trebuie precupețit spre a întări materialcește și moralcește armata noastră. Această întărire este cea mai sigură cheazășie și cel mai deplin sprijin al politicii noastre externe“.

Grija de armata țării, exprimată de Suveran prin aceste cuvinte, este grija țării întregi.

Alegere de protopop la Bocșa. La începutul lunii Decembrie s'a ținut alegerea de protopop, la scaunul vacant al Bocșei. Dintre mai mulți recurenți aproape toate voturile le-a obținut preotul nostru Iosif Pascu din Mândruloc, membru al Consistorului Spiritual din Arad. Multe felicitări.

M. S. Regina Maria ajută populația sărmană din Basarabia. Ofițerii din unitățile Inspectoratului general de armată Nr. 1 au oferit M. S. Regina Maria, cu ocazia aniversării zilei de naștere, suma de lei 150.000, pentru operele Sale de binefacere.

Această manifestare a reprezentat omagiul dragostei, devotamentului și recunoștinței pe care ofițerii și familiile lor le poartă Majestății Sale, pentru marile înfăptuiri realizate, spre binele țării și al armatei.

M. S. Regina Maria a binevoit să răspundă ofițerilor din unitățile Inspectoratului cu următoarea scrisoare:

Domnului general Gorsky, „Mulțumesc din toată inima domniei voastre, ofițerilor de sub comanda domniei voastre și scumpelor lor familii, atât pentru frumusețea sentimentelor, cât și pentru umanitarul gest, cu care s'au gândit să-Mi facă bucuria aniversării zilei Mele de naștere.

„Acest frumos dar vă rog a-l destina pentru sărmanii din Basarabia, însărcinând un ofițer de sub comanda domniei voastre cu distribuția sumelor sau furnizarea alimentelor pentru înfomețați.
Maria“

D. general Phleps, comandantul diviziei a 12-a Ismail, a fost însărcinat ca din această sumă să distribue haine de iarnă la o mie de copii să aci din județele Cahul, Ismail și Cetatea Albă.

† Profesorul Teodor Mariș. Scriem și noi trista veste, că vrednicul profesor dela Școala Normală de Băieți din Arad, Teodor Mariș, a încetat din viață Mercuri în 18 Dec. după o boală scurtă și crudă.

Profesorul Mariș s'a născut în anul 1885 în comuna Cherechiu din județul Arad, din părinți țărani. După absolvirea școlii primare în comuna sa natală, a trecut la Blaj, unde a terminat 4 clase de liceu. Apoi s'a înscris și a terminat cu succes distincțiat Preparandia sau Școala Normală ortodoxă a episcopiei din Arad Din Arad a plecat la Budapesta, unde a făcut un curs de pedagogie. Apoi a funcționat ca învățător confesional în mai multe comune din județul nostru, unde s'a ridicat ca unul dintre cei mai buni dascăli.

În anul 1919 a urmat și el împreună cu alții cu surile universitare pentru a ocupa catedră de profesor.

A și fost ales de episcopia noastră profesor la Preparandia noastră din Arad, unde a dezvoltat o activitate mănoasă, fiind un profesor punctual, activ și plin de devotament. Profesorul Mariș s'a distincțiat încă de tânăr ca un vrednic mânător, de condei și abil pedagog. A colaborat la reviste pedagogice de specialitate. A fost 6 ani redactor la revista „Școala Vremii” și a scos o carte despre Georgiu Popa, pedagog cu renume. Când părăsește lumea, Biserica ortodoxă al cărui fiu vrednic a fost, își pleacă steagul cernit asupra mormântului său rugând pe Dumnezeu să-l facă parte de vecinică odihnă.

Bibliografie.

Octavian Beu: Răscoala lui Horia. — Pentru ardeleni revoluția dela 1784 nu este numai o dată istorică de covârșitoare importanță, cât mai ales mișcarea cea dintâi și cea mai eroică pentru desrobire de sub dominațiunea străină.

Chiar acum, după mai bine de 150 de ani, mișcarea celor trei moși nu poate trece neamintită prin viața oricărui ardelen, neevocată și fără proslăvire. Așa după cum unele popoare au în obiceiul lor datina de a orna casa cu un tablou din istoria acelei națiuni, tot așa cred că pentru ardeleni bustul lui Horia sculptat ori pictat, trebuie să stea alături de al lui Traian în Dacia sau ocupării de către Mihai Viteazul a Alba-Iuliei. Răscoala lui Horia, Cloșca și Crișan a fost o luptă masivă, lipsită de mijloace, și copleșită de dușmani, pornită de trei martiri și neapărați nici de zăle, neînclinași cu săbii scilpitoare de oțel spaniol și cu ornamente cavaleresti. Sublimul acestei revoluții rezidă în opincă și coasă.

Și cu toate acestea prea puțin au fost aceia care s'au silit să ne înfățișeze cât mai complet acest episod din viața noastră. Putem chiar spune, că la aniversarea celor 150 de ani dela revoluția lui Horia, cărțile aveau aceleași texte ca și cu mult timp în urmă, aceleași urme de pecetii și desemnuri ce le găsim deopotrivă în abecedar și într-o carte de istorie savantă. Până anul acesta puteam număra pe degete imaginile, reliquiele și fotografiile rămase de mărturie revoluției dela 1784.

Di Dr. Octavian Beu, ne-a dat pe lângă memorabilele descoperiri asupra trecerii lui Franz Liszt prin România, cea mai completă colecție de tablouri și descrieri asupra vieții martirilor Horia, Cloșca și Crișan.

Am citit scrieri despre „Saplex I bellum valachorum” și alte asemenea „trimiteri biografice”, dar nu știa dacă sunt mulți aceia cari au văzut cel puțin o copie de pe textul acestei memorabile munci. Di Beu ne pregătește deasemeni întreaga corespondență a lui Iosif II cu comandanții săi de oaste și politici în legătură cu revoluția lui Horia, Cloșca și Crișan.

„Răscoala lui Horia”, apărută anul acesta în atelierele „Cărții Românești” aduce o importantă contribuție în capitolul revoluției. Cărțile adunate cu răbdare și multe sacrificii în bibliotecile și arhivele din Berlin, Viena și Budapesta. Colecția cuprinde peste 100 de ilustrațiuni, sunt reproducerea epopeii celor trei clubărari, unde orice cuvânt devine inutil. Nimic mai complet, nimic mai înedit nu putea să ne fie procurat. Lucrarea răvnel datorită d-lui consilier de legație Octavian Beu a fost și este cea mai importantă contribuție la aniversarea de un deceniu și jumătate dela tragerea pe roată la Alba-Iulia și ea ne-a îndepărtat definitiv grija și teama că această o sută și cincizeci de ani de ploasă memorare vor fi evocați numai cu câteva vorbe goale și fără vre-un aport pozitiv.

Față de prețul modest (lei 200) și execuția ireproșabilă, dar mai ales față de conținutul operii d-lui O. Beu îndemnăm pe orice intelectual român să-și apropie acest neprețuit volum.

Leon Proca

A apărut: **PEDAGOGIA CREȘTINĂ ORTODOXĂ DE Preotul MIHAIL BULACU** Docent universitar, Profesor la Seminarul pedagogic universitar din București.

Lucrare de actualitate în domeniul educației creștine în școlile secundare și școlile primare, pentru P. C. Preoții profesori de religie și cateheți. Folosind mult material din scrierile Sf. Părinți și marilor pedagogi creștini ai pedagogiei moderne și utilizând și elemente ale psihologiei religioase patristice ca și ale psihologiei experimentale moderne, lucrarea se prezintă cu o structură științifică și totuși clară, pe înțelesul tuturor, tratând cele mai importante capitole ale educației.

Iată și capitolele ce se succed în mod genetic în cuprinsul acestei lucrări :

- I Creștinismul și Pedagogia.
- II Pedagogia creștină în școala românească.
- III Idealul pedagogiei creștine.
- IV Realitatea psihologică-religioasă.
- V Naturalul și supranaturalul în pedagogia creștină.
- VI Biserica creștină ortodoxă, centrul pedagogiei creștine.
- VII Educația intelectuală creștină.
- VIII Educația religioasă-creștină.
- IX Educația morală creștină.

Cu un conținut de 591 pagini, cu clișee pedagogice, indicatoare, statistici psihologice și unele tipărite, lucrarea costă 200 lei exemplarul. Se poate comanda direct la autor sau la Librăria „PAVEL SURU” calea Victoriei 198, București.

Drumul spre altar de Econ. C. Andrei. Galați 1935, preț 5 Lei. Pagini 68.

Sfânta Episcopie de Jos publică sub înaltul patronaj al P. S. Episcop Cosma Petrovici o „Bibliotecă Eparhială”, în seria căreia se tipăresc broșuri de propagandă religioasă și morală. Din cele tipărite până acum, ne-a ajuns în mână broșura cu titlul de mai sus.

Drumul spre altar ne prezintă, în formă de povestire, un preot care este vizitat pe neașteptate în Duminica Tomii de episcop și aflat cu biserica goală. Muștră de episcop, pentru că nu-și poartă grija turmel, preotul este răscolit până în adâncul conștiinței și în ziua următoare își varsă durerea inimii, la ora de catehizare, în lacrimi și în cuvinte mișcătoare. Elevii își deschid ochii sufletului și reușesc să le deschidă și părinților drumul spre biserică. Încât la Sf. Gheorghe biserica e plină de credincioși și credincioase. Până acum se puteau număra pe degete creștinii cari veneau la biserică, acum se puteau număra pe degete cei ce lipseau. Ca dragostea de biserică să nu se răcească, preotul cucerește sufletele școlarilor, împărțindu-le în fiecare zi câte o bucată de pâine, apol și câte o ceașcă de ceai. Principiul lui de acțiune se inspiră din constatarea, că „în trecut drumul spre școală a fost prin biserică, astăzi drumul spre biserică, trece prin școală”.

Peste trei luni episcopul, care urmărea toate frământările preotului, răsare din nou în biserică de astădată pilon de închinători și laudă rodul muștrării din prima vizită. Preotul mai face și alte lucruri frumoase în parohie, apol moare, lăsând în urma lui un vrednic urmaș.

Descrierea este atrăgătoare și cât se poate de pilduitoare. Experiența păr. Nicolae poate folosi tuturor păstorilor cari nu fac nici o mișcare ca să reîncreș-

tineze și să readucă la biserică turma oilor celor rătăcite.

Cartea se comandă dela sf. Episcopie, Secția Culturală — Galați.

Pr. H. V. Felea

Nr. 1907 1935

Comunicat.

Consiliul Central Bisericesc cu adresa No. 9489/935, ne înaintează hotărârea Congresului Național Bisericesc No. 27/935 de următorul cuprins :

” P. S. Chiriari sunt rugați a lua dispozițiuni ca preoțimea să ia parte activă, stabilită prin lege, la toate centrele și formațiunile instituției premilitare, în ce privește educația religioasă morală a tinerimei.

Cu privire la organizarea tinerimei și a intelectualilor și credincioșilor ortodocși români, cuprinse în anexa 2 la raportul cultural, Congresul roagă pe P. S. Chiriari ca să ia dispozițiile corespunzătoare ca organizațiile existente să funcționeze real, unde e necesar să se înființeze organizațiuni noi corespunzătoare și ca societățile Sf. Gheorghe, Forul și Soc. Ortodoxă Națională a Femeilor Române să fie generalizate în toate eparhiile.”

Ceeace comunicăm Cucernicilor preoți și organelor parohiale spre știre și conformare.

Consiliul Eparhial ort. rom. Arad.

Nr. 7974/1935

Ordin Circular.

În conformitate cu hotărârea Congresului Național Bisericesc No. 39/935, și adresa Consiliului Central Bisericesc No. 9623/935, invităm din nou toate parohiile cari până în prezent n'au restituit listele de subscripție împreună cu sumele colectate pentru Biserica și Căminul dela Ierusalim; să le restituie imediat pe adresa Consiliului Central Bisericesc din București, str. Matei Millo No. 9.

Consiliul Eparhial ort. român
Arad.

SUPPLEMENT LA „BISERICA ȘI ȘCOALA“

LIBRĂRIA DIECEZANĂ

DEPOZIT DE CĂRȚI LITERARE ȘI ȘCOLARE.

MARE MAGAZIN ÎN RECVIZITE BISERICEȘTI.

STRADA ȚĂMINESCU N-RUL 18. A R A D BULEV. REG. MARIA N-RUL 12.

TELEFON NR. 266 □ Fondată prin fericitul Episcop Ioan Mețianu la anul 1879. □ TELEFON NR. 881.

CATALOG Nr. 51.

ORNATE: (odăjdii, vesminte bisericеști) cu toate aparținătoarele, anume: felon-svită, (fără stihar) epltrahil, brâu, mânecări și două aere, din brocat, mătase, catifea în orice culoare, de la Lei 5000 — în sus. La cerere trimitem mostre de materii.

Efeptuăm și reparaturi.

PRAPORI: din damast, cu icoană dublă, pictată pe pânză în ulei, cu găitane și 3 clucuri, în mărime de 80/120 cm. cu prețul de la Lei 2500.— în sus. La cerere trimitem mostre de materii.

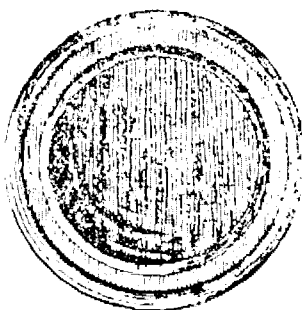
Prețurile de sus se înțeleg fără garnitura de metal și fără ruda praporeiului. Garnitura de metal lustruit (cruce, două globuri, balanța și cuiul) costă Lei 1000.— iar ruda în vederea speșelor de transport, e consult să se facă acasă sau în vre-un orașel mai apropiat.

TAVA pentru anaforă, din metal argintat, simple Lei 300.— iar din argint de China gravate, Cina cea de taină, Mântuitorul ș. a. Lei 600.—

LIGHIAN (spălător cu cană), din argint de China. Prețul Lei 1500.—

CANDELABRU pentru 36 lumini, poleit verde cu bronz Lei 15000.—; pentru 16 lumini, de bronz aurit frumos, Lei 15000.—; pentru 24 lumini cu prisme și mărgelile de cristal Lei 30000.—; pentru 16 lumini decorat cu prisme și clopoșei de sticlă Lei 20000.—; pentru 18 lumini, din aramă cu prisme și mărgelile, 12000.—; pentru 6 lumini Lei 5000

CAP (vârf) de STEAG (lance) din aramă cizelată. Prețul de la Lei 400.— în sus.

BRĂNE PENTRU PREOȚI, din mătase moire în toate culorile: roșu-vișiniu și lila pentru archierel și ciulul călugăresc superior; roșu pentru protoerei și preoți distinși; albastru pentru preoți, și negru pentru călugări în lățime de 5 cm. metru a Lei 250.—; în lățime de 12 cm. metru a Lei 500 iar din mătase a 220 Lei mtr. 13 cm. și 5 cm. Lei 120.

LITIER (oriholebniță) din metal argintat Lei 2700.

LINGURIȚĂ pentru sfânta cuminecătură: din metal argintat Lei 140.— iar din bronz aurit Lei 400.

COPIE din metal lustruit, ori argintat Lei 140, iar din bronz aurit Lei 400.

CADELNIȚA din metal argintat Lei 1000.—; din argint de China 1200—3000 Lei.

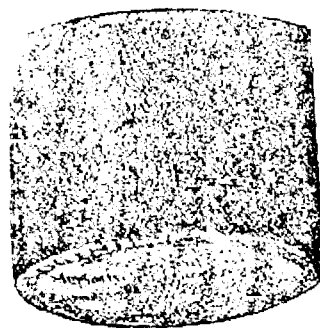
CANĂ pentru încălzit apa, din zink, sau aramă, Lei 80.

CĂLDARUȚĂ pentru aghiazmă, din aramă, Lei 400.— tot acelaș cu icoana Botezul Domnului, Invierea, Nașterea și Înălțarea Domnului, pictate frumos și decorate cu imitații de pietrii scumpe Lei 2000.—, tot aceeaș din argint de China cu icoana Mântuitorului și cu Botezul Domnului gravat Lei 1200.

POTIR din metal argintat, cu păharul aurit Lei 1000.—, din bronz aurit Lei 3000.—, din argint de China Lei 1500—2500.—, iar din argint aurit Lei 5000.

RIPIZI. Cruce, pentru ripizi, aurite frumos și ruda colorată de la Lei 600.— în sus. Feșnic pentru miniștranzii din lemn colorat frumos Lei 180.—

FEȘNIC înaintea altarului, din lemn trainic, pt. 1 lumină de la Lei 1000.— în sus, pt. 3 lumini, aurit

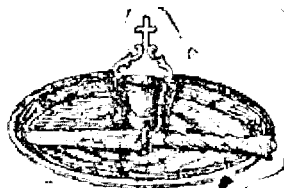

dela Lei 2000.— în sus, iar de metal argintat, pentru sf. masă, 1 lumină Lei 400.— pt. 2 lumini Lei 600.— pt. 3 lumini Lei 800.

VASE pentru apă și vin, din sticlă, cu tavă, dela Lei 100 — iar din argint de China Lei 1800.

EPITAF: (Plascentiță, sau mormântul D-lui) cu icoană pictată pe pânză în oleu și încadrată în catifea, cu galon și 4 clucuri aur ilon. Prețul dela Lei 3000 în sus.

CRUCE 24 cm. Lei 400.— iar din argint de China 30 cm. Lei 1500—2000—2500.— în mărime de 40 cm. cu lemn sculptat Lei 4000—4500, iar din lemn 25 cm. Lei 120.

MIRUITOR cu cuțitaș, din metal argintat Lei 450.

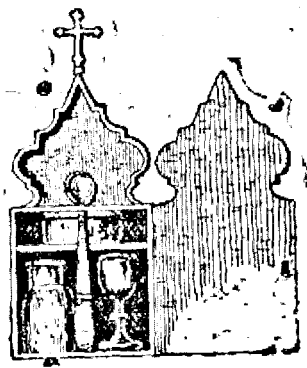
CUȚITAȘ pentru miruit, separat Lei 120.

CUTIE PENTRU CUMINE-CĂȚURA BOLNAVILOR, din metal argintat, provăzută cu 2 cutioare, linguriță, potiraș și o cană pt. apă și vin dela Lei 1000 în sus.

CANDELE din argint de China, dela Lei 200 în sus.

CUTIE PENTRU SF. BOTEZ din metal argintat provăzută cu 2 cutii pentru mir și sf. oleu, 1 cutie pentru burete și foarfecl dela Lei 1200 în sus.

CUNUNI PENTRU MIRI din metal lustruit, părechea dela Lei 700.— în sus, căptușite cu catifea, dela Lei 1000 — în sus.

CHIVOT din lemn tralnic, aurit frumos, în mărime de 85/120 cm. dela Lei 4500, iar format mai mic Lei 2800.

ANALAGION (tetrapod) masă pentru prăznicare, pentru litier, lucrata artistic dela Lei 700.— în sus.

ACOPERITOARE pentru analogion, stihare pentru ministranți, perdele ș. a. în diferite mărimi și e-cuții.

DISC ȘI STELUȚĂ din metal lustruit Lei 400, din bronz aurit Lei 1000.

STELUȚA ȘI DISC, cu piclor, din metal, lustruit Lei 600.

CRUCE PENTRU MOLITVELNIC, din metal argintat Lei 200.

CLOPOȚEL din metal nichelat, cu un clopoțel Lei 100, cu 3 clopoțele Lei 350, cu 4 clopoțele Lei 600

PRĂZNICARE pictate pe lemn în mă-rime 32/24 cm. dela Lei 250.— cadre pentru prăz-

nicare cu sticlă dela Lei 200.— în sus, precum și icoane pictate pe pânză, cu o față sau cu 2 fețe, pictate artistic în diferite mărimi, dela Lei 500.— în sus. Icoane argintate și înrămate dela Lei 300.

PRISTORNIC (sigil pentru sfințele prescuri), din lemn de telu, bucata a Lei 30.

BALDACHIN (cerlme) din catifea roșie, decorat cu bouillon, cu 4 ruzi vopsite și 4 tălpi, (picloare) pt. ruzi, vopsite frumos Lei 10000.

Cărți rituale cu litere latine:

Apostolul, legat în pânză 650, sau piele 1000 lei.

Octoih mare, legat în pânză 600 lei.

Evanghelia, legat în pânză 600 lei, piele 1000, catifea 2500—3500.

Evhologiu, (molitvelnic) legat în pânză 650 lei.

Penticostar, legată în pânză 500 lei.

Liturghier, legat în pânză 280—450 lei.

Triod, legat în pânză 800 lei.

Mineele, în 12 vol. pe 12 luni, legate în pânză 6000 lei, separat fiecare lună a 500 lei.

Octoih mic, legat 100 lei.

Ceaslov mic, legat 160 lei.

Acaftist, legat 100 lei.

Carte de Te-Deum, legat în pânză 100 lei.

Prohodul Domnului, ce se cântă în Sfânta și marea Vineri seara la priveghere 10—15 lei.

Proscomidier tablou 20 lei.

Noul testament, broșat 100 lei.

Cazania legată în pânză 350 lei.

Tipic bisericesc ed. Sf. Sinod legat 160 lei.

În atențiunea Onor. Domni conducători ai Oficiilor Parohiale.

Librăriei Diecezane Arad str. Eminescu No. 18 i-a reușit a se pune în legătură cu o fabrică de lumânări, ce ard fără să facă fum sau să picure, astfel că este în situație a oferi pe un preț convenabil numai lumânări de cea mai bună calitate în orice dimensiune și cantitate:

Lumânări de ceară garantată albită	kgramul Lei 320
Lumânări cu compoziție de 50% ceară albită garant.	„ Lei 250
Lumânări din ceară naturală de albine nealbită	Lei 200 „
Lumânări din ceară minerală albită	„ Lei 150